

5 5 19
dní hodín minut

Bully zažmúril na jeden z ciferníkov tých veľkých, fakt veľkých hodín na druhom brehu rieky. Obe ručičky minuli šiestu, prišiel čas nakrímiť Jack. Vybral z vrecka dlhého kabáta konzervu a kovovú lyžicu.

„Nech sa ti páči... Len sa dobre najedz, kamoška,“ hovoril a dôležito rachtol lyžicou, lebo v konzerve ostal už len aspik. Jack ho zhltna na jeden šup. Ani nemusela hrýzť.

Jack bola bulteriér, kríženc staforda, ibaže Bully tak ako ani nikto iný nevedel, s čím presne ho skrížili. V tej jej druhej polovici sa to miešalo jedno cez druhé. Krátku hrubú srst mala okolo krku tmavohnedú a všade inde bielosivú, preto vyzerala, že jej už nechýba ďaleko do hrobu. Chvost akoby zdedila po opičom pinčovi, široký zadok jej dvíhali vystreté zadné nohy, no predné mávala vždy zohnuté, takže keď si sadla, zdalo sa, akoby vás chcela objasť. Stačil však jeden pohľad na jej papuľu plnú malých špicatých tesákov a každému sa s ňou prestalo chcieť objímať.

Keď Bully v zime odišiel z bytu, Jack išla s ním. Teraz bolo leto, a hoci jej ťahalo na druhý rok a začínali sa jej obrusovať hrany, aj tak vyzerala smiešne. Na žobranie sa nehodila a Bully ju na to ani nemal. Boli kamaráti, skoro ako rodina.

„Ale no, kamoška... ale no tak...“ prihovárал sa jej Bully, lebo naňho úpenlivo hľadela, aj keď v konzerve takmer nič neostalo. Predsa len sa mu ešte podarilo lyžicou čosi vyškriabať. Lenže vtom si ju bez dlhého rozmýšľania strčil do úst. Niekedy keď bol hladný, sa mu to stávalo – úplne z ničoho nič to naňho prišlo a potom robil čudné veci –, akoby sa ani nevedel ovládať, akoby on sám bol zvieratom.

Vyplňal aspik na zem. Niežeby bol až taký nechutný, ale Bully nezniesol ten studený slizký pocit, čo mu zanechával na podnebí. Vypláchol si ústa

vodou a zo zvyku, aby sa upokojil, si prečítal zloženie konzervy na etikete, lebo mal rád, keď veci hovorili jasnou rečou a nebalamutili človeka, že sú niečo iné, než v skutočnosti sú.

Voda 65 %

Bielkoviny 20 %

Tuk 12 %...

Došiel až k poslednej zložke, ktorá sa mu ako jediná bohvieako nepozdávala: *Popol 3 %*. Predstavil si všetkých tých zombíkov v továrňach, ako si odklepávajú z cigariet do konzerv a zalievajú to aspikom. Alebo možno používajú aj iný druh popola, keď sa im minú cigy. No aspoň majú toľko chochmesu, že to priznajú na etikete.

Napriahol sa, že šmarí konzervu do rieky, ale keď mu zrak padol na fotografiu psa, zháčil sa. Bol to Jack Russell teriér. Mal rád Jack Russellov, boli síce trochu malí a zbytočne uštekaní, ale zato sa mu ohromne rátalo, že vidí na konzerve meno Jack. Dodávalo to jeho psovi vážnosť a dôležitosť. Aj keď Jack nebola tak celkom pes. Bola to psica alebo, ako píše v odborných časopisoch, suka. Keď ju vtedy dávno, minulý rok v lete našiel a privliekol domov, Phil si všimol, že je samica, a hneď ju pomenoval Jacky, ešte predtým než sa Bullyho mama vrátila z nemocnice. No Bully ju tak nenazval, odkedy utiekol z domu. Stačilo odstrihnúť koncovku y a ostalo iba Jack.

Vložil si prázdnu konzervu do vrečka kabáta a zatúlal sa späť k rieke, k veľkému bielemu Oku, ktoré sa mu odjakživa zdalo pokazené, lebo sa krútilo, no pritom sa nehýbalo a všetci tí zombíci v ňom zavretí akoby mávali, aby ich niekto zachránil. Jack sa tmolila pri ňom, oňuchávala mu členky, no nikdy sa mu nezaplietla pod nohy. Bully ju pred odchodom z domu správne vycvičil. Trvalo niekoľko týždňov, kým ju naučil aspoň zostať na mieste. Stálo ho to veľa cukríkov a gumených macíkov za odmenu, ak sa jej to podarilo. V časopisoch tomu vraveli pochvala za dobré správanie.

Bully zostal pri skejtbordovom parku, kam ho pritiahol smiech a klapot dosiek o betón. Nemal o tom mieste bohvieakú mienku, neboli tam veľké rampy a mostíky, len také betónové hrbole, sotva vyššie od obrubníkov a retardérov okolo domu, kde predtým býval. Vlastne ho ani nepokladal za ozajstný skejtpark, len takú atrapu skrčenú pod hovadskou sivou budovou. Pripomínala Bullymu činžiak, kde býval, so suterénom a smetiakmi, kam ústili odpadové šachty.

Stále nepoznal ani jedného zo skejterov. Iba sa sem chodil na nich pozeráť, ako sa smejú, bavia, padajú a za všetko zvaľujú vinu na svoje skejtbordy. Veď on raz za nimi príde s doskou, na ktorú sa nebude dať vyhovárať, dosku so strieborným a zlatým podvozkom a najlepšimi polepmi... a tá bude najlepšia. Bodka. Nevedel, kedy presne ten deň príde, ale raz určite.

„Mrkni naňho,“ povedal a ukázal Jack jedného z nich. „Dobrý drevák.“ V kútiku duše však dúfal, že ak tam bude dosť dlho stáť a civieť na nich, raz mu niekto požičia skejt, nech sa ukáže. Doteraz mu akurát tak vždy vynadali do filcky a poslali ho kadeľahšie. Nevedel úplne presne, čo je to filcka, no tušil, že to bude niečo malé, odporné a zlé. Ale aby im zase nekrivdil, keď tu bol naposledy s Chrisom a Tiggsom, Chris im vynadal oveľa horšie a šmaril po nich fľašu, ktorá sa roztrieštila presne tam, kde sa teraz pokúšali o tie svoje trápne triky.

Nerobieval to s chalanmi často. Väčšinou iba hádzali prázdne obaly od všeličoho z pešieho mosta a sledovali, ako plávajú na hladine. Chris a Tiggs boli jeho kamoši. Trepali sprostosti, bola s nimi prča, naháňali baby, najlepšie čaje a štandy, a poflakovali sa pri rieke. Chris si niekedy uviazal okolo hlavy červenú handru a Tiggs mal niekde na hlave vždy druhé veľké uši, ktoré mu valili do mozgu *nadupané pecky*. Obaja boli od neho starší. A bol ich plný Londýn, celé mesto až po nákupné centrum v Brent Cross.

Ešte chvíľu sa pozeral na skejterov, až kým jeden z nich, nižší než Bully, neurobil fakt dosť zlý trik, po ktorom sa zdrúzgal na betón, prekoprcoľ sa a zodral si kožu na lakti, ktorý si začal šúchať, akoby mu vďaka tomu mala narásť nová. Bully sa naoko zasmial. Vedel, že naňho nevybehnú, lebo ho chráni Jack, ale zasa nechcel, aby floydí niečo zavetrili, a tak radšej odišiel a pokračoval k Oku.

Pri pešom moste zbadal na poslednom schode žobráka. Robil to úplne zle. Kto tu chce žobrať, musí sedieť úplne navrchu, kde sa zombíkovia zastavia, aby nabrali dych. Celkovo ten chlap vyzeral dosť zúfalo, triasol sa na slnku, hlava zvesená, niečo si mumlal, ale nebolo mu rozumieť... Takto veľa nezarobí. Dokonca nemal ani ceduľu. Ak nič nepoviete, musíte mať ceduľu, inak ľudia nebudú vedieť, čo od nich chcete.

Bully obišiel žobráka a vystúpil asi do polovice schodov. Tam zastal a obrátil sa k rieke, či nezbadá niečo zaujímavé, čo by sa z nej dalo vyloviť. Slnko ho ešte vždy hrialo do chrbta a do nôh a bolo vysoko nad vodou, čo

nie je najvhodnejší čas na rybačku. Všade okolo bolo stále veľa zombíkov, ktorí nepozerajú naľavo-napravo, len sa čo najrýchlejšie pracú von z mesta. A ráno sa potom rovnako rýchlo vracajú. Zažmúril, aby lepšie videl. Mal by nosiť okuliare do diaľky, ale zabudol ich v byte, keď odtiaľ odchádzal, takže iba žmúril a jastril zrak.

Na brehu rieky zameral niekoľko možných obetí opretých o zábradlie a zahľadených na vodu: vysoké dievča v šortkách a legínach so zmrzlinou a frajerom, ktorý bol od nej menší, robil opičky a hral sa, že jej ju chce ukradnúť. Bully ich nechal tak. Baby nemajú rady psy, na tie boli skôr po-staršie dámy. A hneď aj jednu takú zbadal. Cez ruku mala prevesenú kabelku, do ktorej by sa Jack napratala celá, a civela na budovy na druhom brehu, akoby prvý raz v živote videla okná. Rýchlo zbehol na špičkách zo schodov, skoro sa pritom potkol o žobráka, ktorý sa stále triasol na poslednom schode, a priblížil sa k nej zozadu tak, aby ho nevidela, práve keď sa dala na odchod.

Zrovnal si s ňou krok.

„Musím sa vrátiť za mamkou, ale chýba mi päťdesiatdeväť pencí...“

„No teda,“ povedala, ale ustúpila dozadu, akoby sa jej na ňom čosi nepozdávalo.

„Musím sa vrátiť za mamkou, ale chýba mi...“ zopakoval o trochu rýchlejšie, aby mu neubzikla.

Bully sa radšej tváril, že potrebuje peniaze na niečo iné, že len tak nežobere, lebo inak sa ho ľudia hneď začali vypytovať na všemožné hlúposti, ako trebárs odkiaľ je a prečo nesedí v škole. Tolko už zistil.

„Boli by ste taká dobrá?“

Venovala mu letný pohľad a už-už sa ho chystala odbiť frázou v duchu „nie, nebola“, keď vtom sklopila zrak a všimla si Jack.

„Och... ten je tvoj?“

„Jasné.“

„A poslúcha?“ spýtala sa.

„Jasné...“ Prikývol, ale iba pre seba a musel sa premáhať, aby sa neuškrnul. Iste, že ho poslúcha. Bully ju naučil, ako poslúchať a robiť, čo vám druhí prikážu, lebo tak to na svete chodí. Nemôžete sa k psovi správať ako k psovi, kričať naňho a biť ho. Musíte ho vycvičiť, aby vás poslúchal, a získate priateľa na celý život.

„Tak, máte pre mňa tých päťdesiatdeväť pencí alebo nie? Normálne by som sa vás na to nepýtal.“ Vždy to vravel, hoci už ani nevedel, čo je normálne a čo nie. Jedna stará pani – ešte staršia než táto – s klobúkom, palicou a nejakým tým kolieskom navyše ho raz vzala do bistra na smažený tanier, kde potom sedeli hodinu v teple a ona mu rozprávala o svojej mladosti, keď bývala na vidieku a mala vlastného koňa a springeršpaniela, ale to nebolo normálne. Niekedy z ľudí vytrieskal celú libru, inokedy len drobné a nádavky. Raz mu jeden chalan dal na pencu presne, koľko si vypýtal, a pred kamošmi mu ich odrátaval, nech je prča, čo Bullyho dosť vytočilo.

„Koľko máš rokov?“

„Šestnásť.“

„To iste.“

„Nevyzerám na to, však?“ povedal.

Prízhúrila oči, ako to dospelí robievajú, keď chcú človeku vidieť až do duše alebo kam. Dúfal, že by mu tých šestnásť mohli uveriť, keď bude nosiť čiapku. Bola pletená tmavohnedá s čiernymi flakmi. A bola jeho. Spomenul si na ňu, keď v zime zdrhal z domu. Už nebolo tak chladno, aby ju musel nosiť, ale aspoň v nej vyzeral vyšší a kamery na stanici mu nevideli do tváre. Trochu sa s ňou pohral a vyhrnul si ju tak, že vyzeral ako odrastený Santov škriatok, ktorého už na budúce Vianoce nevezmú so sebou.

Mal dvanásť, ale trinásť narodeniny boli tak blízko, že by ostávajúce mesiace zrátal na prstoch jednej ruky. Keď ešte chodil do školy, bol najvyšší chalan z celého ročníka a prerástol dokonca aj najvyššie dievča. Teraz meral stošesťdesiatšesť a nejaké drobné. Vo vrecku mal meracie pásmo, ktoré šlohol nejakému stavbárovi z dodávky, a podľa neho to bolo v starých mierach presne päť stóp a šesť palcov. Dospelí niekedy merali menej, výškou sa dokonca vyrovnal aj niektorým flojdom. Mama bola vysoká, ale zasa keď sa nad tým zamyslel, možno sa mu to len tak zdalo, lebo sám bol vtedy malý. A okrem toho nosila vysoké opätky. Vravela im kopyto jedna a kopyto dva. Možno otec bol vysoký. Možno keby sa otec postavil na špičky a natiahol ruky, dotkol by sa betónového stropu v skejtparku. Ale nech je to s otcom, ako chce, Bully ešte určite porastie. Má to v krvi. Rozhodol sa tak, lebo až bude dosť vysoký, vykradne banku alebo si nájde prácu, alebo niečo také, a potom si bude šporiť a zoženie si vlastný byt so záchodom, posteľou a telkou.

Vrátil sa do reality. Žena si ho stále premeriavala.

„Šestnásť... vážne neklameš?“

„Jasné, že nie, keď som bol decko, mal som rakovinu a celý som sa z nej scvrkol,“ odvetil akoby medzi rečou, lebo presne to rakovina s človekom spraví. Keď sa mama vrátila zo všetkých tých nemocníc, už si nikdy neobula vysoké opätky.

„Chúďa moje. Ty malé chúďatko. Tak sa čo najrýchlejšie vráť domov... Tu máš a kúp si za to niečo poriadne pod zub, nieže to minieš na hlúposti, jasné?“ povedala mu a pozrela naňho vyvalenými očami. Bully nemal rád takéto reči. Keď mu tie peniaze dajú, môže ich predsa minúť, na čo chce, mechril sa v duchu, ale tvár sa mu rozžiarila, len čo začul šuchot bankovky vynárajúcej sa z jej peňaženky.

Nechcelo sa mu veriť, akú farbu to z nej vyťahuje. Modrá! Za tú by mala Jack konzervy so svojím menom a iba s tromi percentami popola na niekoľko týždňov. Bullymu by vyšlo aj na zmrzlinu, hranolčeky a vychladenú plechovku pravej koly z potravín. Pravú kolu nemal niekoľko týždňov. V Londýne je plechovka koly drahá ako čert. Človeka by zodrali z kože. To bolo prvé, čo ho udivilo, keď tu vystúpil z vlaku: koľko sú schopní vypýtať si za plechovku koly.

„Nech sa páči,“ povedala. „A ponáhľaj sa domov.“ Usmiala sa, akoby to bola ona, kto dostáva peniaze, a odkráčala smerom ku ktorej si z reštaurácií na nábreží.

„Díkes, teta. Boh vám žehnaj,“ zavolať za ňou. Zdalo sa mu, že to znie dobre. Tak si to medzi sebou hovoria dejvíkovia – plesnívi pouliční obsmŕdači s vyslopanými nosmi a tvármi ako pokrčený koberec. Hovorí im tak, odkedy mu jeden z nich povedal, že sa volá Dave. Keď si od Bullyho chcel požičať mobil, Bully mu zdrhol a odvtedy sa ich stráni.

Jack potichu varovne zavrčala len pre svojho pána, aby sa mal na pozore. Bully zdvihol zrak od vysmiatej kráľovnej na dvadsaťlibrovke a úsmev mu hneď zmrzol, keď zbadal, na koho Jack upozorňovala a akého psa si ten niekto vedie. Bully si pripomínal, že nesmie utiecť, lebo by si to iba zhoršil, keď by si ho Janks potom našiel s tými svojimi tmavými okuliarmi a jašteričím úškrnom, ktorým mu dával najavo: viem, kto si.

Janks oberal žobrákov po celom Londýne. Vrável tomu výber daní. Hovorilo sa, že tie peniaze ani nepotrebuje, ale baví ho robiť im zle. Vraj po-

chádza odniekiaľ zo severu, kde nahrabal prachy na psích zápasoch, predaji nepovolených plemien a všeličom inom. Cez deň by ste ho len tak nenačapali pretŕčať sa po vonku s niektorým tým nezákonným miláčikom. Na to sa tu obšmieta priveľa flojdov. Ale raz za čas, keď si vyjde na obhliadku, tak to riskne, aby sa pochválil jedným zo svojich čistokrvných pitbulov.

Hrozné obludy. Bully poznal zopár plemien, čo mu nešli pod nos, ale jediná rasa, ktorá mu bola skutočne odporná, boli pitbulovia. Nemal na nich rád nič: ten ich nafučaný spôsob chôdze, tie lesklé, podlhovasté, vyhladené papule a miniatúrne čierne oči, z ktorých vyžarovalo zlo. Alebo to, ako sa o nich povráva – všetci to hovoria –, že majú v čeľusti akoby nejakú zámku, a keď sa zahryznú, nepustia ani za ten svet. Bully raz na sídlisku videl jedného chalana, čo bol na prechádzke so svojím americkým pitbulom, ako sa naňho ten pes vrhol a odmietal sa pustiť, aj keď ho kamoši mlátili ako žito. Nakoniec musel prísť starý Mac z obchodu a vypáčiť mu papuľu sochorom.

Janksov pitbul bol na dlhej vôdzke a išiel sa zadusiť od toho, ako ju napínal, aby na nich mohol vybehnúť. Jack začala vrčať o čosi hlasnejšie a naprázdno cvakala vo vzduchu čeľuštami.

„Ostaň, kamoška, ostaň, ostaň... Hej!“

Bully sa nakláňal vrchnou polovicou tela a mykal sa ako potkan chytený na lep, ktorý nevzdáva nádej na útek. Niekoľkokrát na vlastné oči videl, ako sú schopní odhrýzť si predné nohy, keď sa takto prilepia do pascí pri smetiakoch za reštauráciami.

Podarilo sa mu urobiť pár neistých krokov dopredu a nohou zasunúť Jack za seba, lebo krotiť sa, to nebol jej odbor. S týmto jediným si ešte pri výcviku neporadili. Ľudia ju nevzrušovali – teda aspoň väčšinou –, to len niektoré psy ju vedeli riadne napumpovať.

„Tuším sa vám darí...“ povedal Janks tak zblízka, že sa Bullymu tie slová obtreli o tvár. Rozprával čudným hojdavým tónom, ako zvyknú ľudia zo severu. Jeho pes brechol Jack do tváre, Jack mu to oplatila a Bully ju znovu odstrčil nohou.

„Vieš, čo je výber daní, však?“ pokračoval Janks. Strhol Bullymu čiapku z hlavy a hodil ju na zem. Pitbul sa na ňu hneď vrhol, akoby mu Janks hodil aport, a začal ju trhať zubami.

„Aj si vyrástol, nie?“ dodal, nedbajúc na to, čo sa mu deje pri nohách.

Bully už bol skoro taký vysoký ako Janks. Keď sa vtedy dávno, minulú

zimu usadil pri rieke, tento istý chlap s tým istým riedkym ježkom na hlave a tým istým výrazom „ako som rád, že ťa vidím“ vpísaným v tvári, prišiel za ním a chcel si od neho požičať peniaze. A keď ho Bully odmietol, zobral mu peniaze aj tak a pridal zopár kopancov ako poďakovanie.

Odvtedy sa mu darilo Janksovi vyhýbať.

„Radšej si ho krot“, povedal a ukázal posunkom na Jack. „Môj pes to tvoje čosi dotrhá ako noviny. Hádám by si ho na mňa nechcel poštvať, stavec?“

Bully mlčky stál a bál sa čo i len premýšľať, či na to prikývne, alebo pokrúti hlavou.

„Chceš si to rozdať, macher? Na koho tak kukáš?“ Janks znenazdajky chmatol Bullyho za krk a strčil si jeho hlavu pod pazuchu, kde Bully zacítil ostrý prenikavý smrad podobný tomu, aké okolo seba kedysi rozprašovala jeho mama, preto sa radšej pokúšal dýchať ústami.

„Ostaň! Ostaň, Jack!“ znel pridusený Bullyho hlas spod Janksovej bundy.

„Áno, presne tak. Dobrý chlapec“, povedal Janks a zosilnil zovretie.

Bully si vykrútil hlavu spod jeho pazuchy, aby sa nadýchol, pozrel pod seba a zbadal v dennom svetle Janksove nohy. Každý vedel, že Janks nosí v topánke odpílený ražeň. Raz s ním vyletel na jedného vypaseného tučniaka, ktorý mu papuloval, aspoň tak to vraveli Chris a Tiggs. Predstavoval si to asi tak, ako keď mama prepichovala vidličkou zemiaky, než ich dala do mikrovlnky: *pich, pich, pich*.

„Kolkto ti dala?“

„Dvacku...“ odvetil Bully jeho nohám. Začul psie zaskučanie.

„Tak to máš šťastie, že mi presne toľko dlžíš.“

„Kamoš...“ hlesol Bully.

„To komu vravíš? Aký som ti ja kamoš?“

Bully zacítil, ako mu Janksova ruka tlačí na hrtan, z úst sa mu vydierali iba písmenká, ako keď sa v škôlke učili rozprávať. *Ch... ch...ch... r... r... r...* V hlave mu pulzovala krv, lebo nemala kam odtekať, no Bully nebol schopný slova, nevládal sa ani ospravedlniť, išli naňho mdloby a podlamovali sa mu kolená, čo situáciu ešte zhoršovalo.

Vtedy konečne lapil dych.

„Pohoda, chlape... pohodka.“ Janks plieskal Bullyho po chrbte, akoby mu chcel pomôcť vykašľať zabehnutú slinu. Bully sa mu vytrhol, no cítil sa oťapený ako po týždni strávenom niekde v pivnici. Zatackal sa a všimol

si, čo už skôr zazrel Janks: dvoch kváziflojdov v reflexných bundách, teda mestských policajtov, ako stoja pri moste chrptom k nim a dohovárajú žobrákovi.

Bully pozrel na Janksa, ktorý hľadel kamsi skrz neho. Potom sklopil zrak na zem, kde stála Jack s krváčajúcim uchom, a rozhorel sa v ňom hnev, ako keď sa chytí papier. Čakanie na to, kedy zhasne, vyplnil fantáziami o tom, čo porobí Janksovi, keď raz bude vykrádať banky alebo zarezávať v robote a bude oveľa väčší než on.

Podal mu bankovku a Janks si ju bez slova vzal. Vzápätí začul príšerný zvuk toho, ako húžve bankovku do guľôčky, lebo so zhúžvanou bankovkou sa dá urobiť len jedinú... Prizeral sa Janksovi, ktorý podišiel k zábradliu a odfrngol guľôčku do rieky.

„Nabudúce ma nezdržuj. Kamoš,“ povedal a uhladil si riedke vlasy, ktoré vietor hneď zasa naježil. Bully pokorne prikývol, zvesil hlavu a odvrátil zrak.

Keď Jack prestala vrčať, Bully si zdvihol dotrhanú a zaslintanú čiapku a strčil si ju do vrecka. Prezrel Jack ucho. Zranenie vyzeralo horšie, než v skutočnosti bolo. Janksov pes mu ho len trošku natrhol. Zvyšnou vodou z fľaše umyl ucho od krvi a dal jej napiť.

„Musíš sa naučiť držať nervy na uzde, kamoška,“ prihovoril sa jej. Jack ho veľmi nevnímala, lebo mu oblizovala tvár ako besná. „Prestaň,“ povedal, no neodstrčil ju. Iba si postieral jej sliny z líca a votrel jej ich do natrhnutého ucha, lebo psie sliny hoja rany tak dobre ako mastičky (aj keď sa o tom nikdy nedočítal v nijakom časopise).

Napokon vstal, podišiel k rieke a dlho sa na ňu zadíval. Marilo sa mu, že ho zazrel, fliačik svojej modrej dvacky, ako pláva na hladine pod mostom a ďalej do mora. Odliv ju hnal tým smerom. Pristihol sa, ako premýšľa, že by za ňou skočil, hoci nevedel plávať, dokonca ani len psa. Na školský plavecký výcvik v športovom centre sa vybodol, lebo nezniesol huriavk pri bazéne, všetko to špliechanie a krik. Vybodol sa aj na školu, z toho istého dôvodu: sedieť za stolom a celý deň počúvať otázky a odpovede, ktoré mu tridsať ďalších deciek vrieska rovno pri uchu. Ako-tak sa to dalo zvládať, keď mohol po tom všetkom prísť večer domov k mame, ale po jej smrti z toho ostal iba nezmyselný šum.

Keď sa obzrel k mostu, všimol si ho jeden z kváziflojdov. Bully sa hneď

pobral na odchod, pískol na Jack, nech príbehne za ním, a chvíľu kráčal medzi zombíkmi, až kým nešmykol do uličky medzi reštauráciami, odkiaľ zamieril k stanici. Vravil si, že by pre istotu mohol ísť niektorým z tunelov, lenže tunely nemal rád, a to ani v lete. Ak nemusel, podzemi sa vyhýbal. Okrem toho mal už vyšliapanú trasu: okolo fontány, ktorá kropí chodník, keď fúka, počkať na semafor, potom cez klenutý podchod, hore schodmi, kde sú do steny vyryté mená mŕtvych rušňovodičov, a na stanicu Waterloo.

Opieral sa o zábradlie, čakajúc, kedy sa zmení farba na semafore. Sledoval, ako zombíci, čo majú naponáhlo, utekajú cez priechod aj na červenú a kľučkujú medzi autami ako decká, keď bežia zo školy. Pohral sa s jednou z červených gumičiek, ktoré nosil na zápästí. Zbieral ich, nachádzal ich na chodníkoch, a keď boli ulice plné, strieľal nimi do zombíkov, či si všimnú. Tak sa hral. Vymýšľal rozličné techniky strieľania a zatiaľ ich vynašiel sedem. Najradšej mal tú najjednoduchšiu: natiahnuť gumku na palec a odbrknúť. Presne to teraz aj urobil... *brnk*. Zombík práve schádzal z obrubníka, keď sa zrazu plesol po krku a rozhlíadol okolo seba. Bully sa tváril akoby nič.

„Kúpte si časopis... Pomôžte bezdomovkyni... Kúpte si časopis...“ Čosi vyše metra od neho stála žena s nežnými hnedými očami. Vídal ju tu celé leto. A už si na ňu zvykol.

Na semafore prebleskol zelený panáčik, no Bully sa nikam nehnať. Mal celý deň, teda to, čo z neho ostávalo. Rýchlo omrkol, či nie sú nablízku floyd, a celý sa prešmátral. Robieval to desať, dvadsaťkrát za deň podľa počasia. Stal sa z toho zvyk prezrieť si všetky vrecká, ubezpečiť sa, že má všetko, čo má mať, že z neho nič nechýba. Ak sa nudil, aspoň si tým skrátil čas, lebo kabát mal veľa vreciek. Šlohol ho z mechu odloženého pred second-handom a svoj starý im tam nechal. V živote nemal na sebe lepší kabát. Na štítku stálo *Barbour*. Bol teplý a znútra podšitý akoby dekou, ale zvonka mal klzký zelený povrch, ktorý chránil pred dažďom a vetrom ako murovaná stena. V zime mu bol o niekoľko čísel väčší, pomaly však doňho dorastal a spodný okraj mu zanechával na džínsoch tesne nad kolenami špinavú šmuhu. Tie vrecká na ňom boli najlepšie. Nikdy taký kabát nevidel. Bolo ich na ňom dokopy jedenásť. Najväčšie vyzeralo ako gumený kruh s otvorom naspodku, ktorý obopínal kabát po celom obvode. Do dvoch vreciek si vyrezal diery, aby si mohol, nikým nevidený, cez ne pchať do džínsov veci ukradnuté v obchodoch.

„Kúpte si časopis... Pomôžte pesdomovky... teda bezdomovkyni,“ opravia sa žena rýchlo, hoci ju nikto nepočul, len Bully. Zasmial sa, ale nie zlomyseľne ako v skejtparku, lebo žena mala dlhé hnedé vlasy stiahnuté do chvosta, ako ich nosievala mama, keď bola v práci.

Začal vyťahovať z vreciek rozličné predmety, ktoré vždy nosil pri sebe: vrecká s cukrom, vrecká so soľou, papierové servítky, pásmo na meranie, kovovú lyžicu pre Jack, plastové lyžice, dva zapalovače, otvárací nožík, ďalšie gumičky, vrecká s omáčkami, kus handry, tašku pre Jack (väčšiu a pevnejšiu než igelitka), igelitky, perá, vrecká od čipsov (prázdne), vôdzku na Jack (originál ako treba, nie len nejakú otrhanú šnúрку), žuvačku (predžuvanú a rozžuvanú), balíček psích zberateľských kartičiek (najlepšie plemená) a svoje bločky. Vlastne to neboli jeho bločky. Ale zbieral ich po druhých, hľadal na chodníku, niekedy aj lovil z odpadkových košov. Zo zvedavosti si čítal, čo všetko ľudia nakupujú, ale nechával si ich hlavne pre prípad, že ho chytia pred obchodom s niečím, za čo nezaplatil. Keby ho strážnik nahnal späť dovnútra, mohol mu povedať: „Neplaš sa, mám účtenku.“ Schwálne, ako dlho sa im v tom šaláte bude chcieť hľadať. Teda, aspoň tak si to predstavoval.

Poprezeral lyžičky, tie, čo boli nalomené, povyhadzoval na cestu a za nimi poslal aj niekoľko pier. Jedna zombička naňho pri tom flochla úkosom, ovesila kútik úst a hneď zasa pozrela inam. Z malého vrecka pri golieri kabáta vytiahol električenu. Našiel ju pri automate, keď ho chlad zahnal pod zem do metra na okružnú linku. Kredit na nej minul už dávno a teraz na ňu hľadel, akoby ani nebola jeho. Vrátil ju nazad a vytiahol červený vreckový nožík. Bola to jedna z jeho najvzácnejších vecí, aj teraz na ňu obdivne pozeral, položenú na dlani. Mal dve čepele: krátku a dlhú. V črienke bol vsadený kompas, aby človek vedel, kam ide. Mohli ste ním krútiť tak rýchlo, ako ste chceli, strelka sa vždy ustálila na severe a nikdy vás nezradila. Ukradol ho z horolezeckého obchodu. Krátku čepeľ používal na drobné úkony, ako napríklad prepichovanie plastových boxov, aby sa Jack mohla napiť. Dlhú si šetril, aby sa nezatúpila. Nikdy s ňou nič nerobil, len raz ňou zašibrinkoval na staršieho chalana, keď od neho utekal preč.

Vrátil nožík do džínsov a pokračoval v hľadaní, dúfajúc, že nájde nejakú mincu, bankovku, čokoľvek s tvárou nejakej osobnosti. Vyťahoval veci

a odkladal ich nabok a už prešiel takmer všetky vrecká. Napokon, ako čerešničku na torte, vytiahol blahoželanie. Malo pozohýbané všetky rohy, takže už ani nevyzeralo ako blahoželanie, ale nápis vpredu sa ešte dal prečítať. Bola na ňom vyobrazená tvár – asi ženy, usúdil Bully, hoci mala dosť málo vlasov –, ktorá niečo šepkala dovnútra blahoželania. Vyzývala človeka, aby blahoželanie otvoril, no Bully sa neponáhľal, mal čas. Najprv si prečítal nápis vpredu, tak ako treba. Vždy si ho najprv prečítal.

Chcem ti niečo povedať...

Podišiel ďalej od zábradlia aj od cesty, až potom ho otvoril. Vnútri bola rovnaká tvár ako zvonku, ibaže oveľa väčšia s červeným jazykom a ústami vyrezanými do papiera, ktoré vyzerali ako živé. Započúval sa do slov vychádzajúcich z blahoželania:

...lúbim ťa... hrozne ťa lúbim... lúbim ťa viac než... viac než kohokoľvek iného... viac než čokoľvek iné na celom svete... všetko najlepšie, Bradley! Všetko najlepšie, zlatko... mamka ti poslala veľa, veľa, veľa, veľa pusieniek...

A potom prišlo to najlepšie, na čo vždy čakával až do konca: tie pusy.

Cmuuuuuk, cmuuuuua, cmuuuuk... Cmuuuuuk...

Začínala mať trochu robotický hlas, zrejme sa vybíjali baterky a Bully premýšľal, či by s tým nemal prestať a občas pri prezeraní vreciek tento bod vynechať.

Rozhliadol sa okolo seba a jedna zombička stojaca na prechode mu venovala súcitný pohľad. Pozrel na ňu ako na vraha a zaklapol blahoželanie. Vtedy aj cez hluk premávky začul tiché cinknutie. Otvoril blahoželanie a ostalo ticho. Niekoľkokrát ho zdesene a bez úspechu otvoril a zavrel, kým pochopil, že sa naozaj pokazilo. Niečo z neho vypadlo. Bully si od srdca zanádal, zohol sa, pričom rukou rozháňal zombíkov ako na mieste činu, a začal očami prečesávať chodník.

Keď zbadal lesklý kotúčik baterky, končekmi prstov ho opatrne zdvihol z asfaltu. Zrejme ho bolo treba vložiť späť niekam dovnútra blahoželania. Vsunul prsty do papierových úst a pod papierovým jazykom zacítil niečo

pokrčené. Neboli to peniaze, papier bol tenší a hladší. Keď ho vytiahol, vyzeral ako účtenka, no potom ho rozbalil a zistil, že je to žreb do lotérie.

Asi sa tam zasekol. Bully sa nepamätal, že by ho kedy videl. Ale aj tak stálo za to overiť si, či niečo nevyhral, aspoň pritom zabudne na peniaze, ktoré vzala voda.

5 4 35

dni hodiny minút

Dievčina za pokladňou vo veľkej trafike na vlakovej stanici bez záujmu naskenovala žreb.

Bola nová. Z videnia poznal všetkých zamestnancov. Vtom sa pokladnička zarazila a zatvárala sa, akoby im jeho žreb práve pokazil stroj.

„Gra-ham...“ hlesla a za zlomok sekundy, keď obrátila hlavu, Bully potiahol balíček žuvačiek. K pokladni prišiel starší muž. Bully sa prichystal na útek.

„Graham, čo to znamená? *Kontaktujte Camelot, Watford.*“ Ukázala na obrazovku.

„Aha, aha,“ povedal a posunkom hlavy jej naznačil, aby to nechala na ňom. Bully natáhoval krk, či niečo neuvidí, a keď sa pohľadom stretol s pokladničkou, už naňho pozerala inak. Ako na niekoho, kto jej je matne povedomý.

„Čo je? Vyhral som desinu?“

„Nie... To nie...“ odvetil vedúci, Bully zahrešil a vydal sa na odchod.

„Hej, nie! Počkaj...“

Bully sa zvrtol na opätku a prekvapilo ho, keď zbadal vedúceho so žrebom v nastavenej ruke a znepokojeným výrazom v tvári.

„Vyhral si oveľa viac než to.“

„Kolko je viac než to?“ Dievčina sa uchechtla a Bully ju prebodol pohľadom.

„Neviem, to tu nepíšu, ale na mieste sa to nevypláca. Nemôžeme ti tie peniaze dať z pokladne. Tolko tu nemáme,“ dodal, keď videl, ako sa chlapec zatváril. „Viac ti povedať neviem. Musíme sa držať toho, čo píšu na obrazovke.“

Bully sa nad tým zamyslel. Kolko je tak veľa, aby to nemali v pokladni?